

и та вмъкна въ разговоръ за събитията отъ настоящето време за това, за да та накара да са искажешъ и така да паднешъ въ отворениятъ капанъ. За сичкото е кривъ Сатрий. Пусни ма — азъ ща да предамъ него намѣсто тебе.

Сатрий.

О, злодѣйство! измама!

Пинарий.

Азъ ща да та предамъ, хайдутино! На какво ние можеме да бждеме свидѣтели сега? Какво чухме ние отъ Кремуция Корда, освѣнъ нежелание да отговаря на твоите думи? Ние испитахме Кремуция Корда: той е човѣкъ благонамѣренъ; но ние чухме отъ тебе дерзки думи за правителството и не знаемъ защо ги ти произнася: — може би ти наистина мислишъ така. Ако ли не, а искаше само да измамишъ историкътъ, — мислишъ ли ти че божественний Тиверий ще захване да хѣка на твоето коварство? Може би на Кремуция и въ главата да не е дохождало подобно нѣщо, а ти хвърли на него подозрѣние Сѣятелю на лъжливи слухове! обезчестителю на властите! трепери, — азъ ща да та предамъ. Кремуций ще да бжде свидѣтель, Фирмий ще да потвърди донесението, защото Великодушний Кремуций ще да го сжжали и ще да го пусне.

Сатрий.

Нашите намѣрения сж открити, но, Кремуций! азъ ти не сжмъ врагъ, а сжмъ приятель само на себѣ си, както и ти, както и сѣки човѣкъ. Се едно — други са би вжсползувалъ отъ твоята погрѣшка и получили би отъ това полза; а когато е така, то защо да са не вжсползувамъ азъ. Защо распърсна ти изъ публиката своите ан-